

ELVONÓ

Mint az alkoholisták az elvonón,
elkezdlek bocsánatot kérni magamtól.
Ne haragudj, mondom, nem jól szerettem,
nem jól nőttem fel, nem jól próbálkoztam,
illetve mindig csak próbálkoztam.
Kísérleteztem veled.
Életeket éltem, de sohasem volt
bátorságom egyetlen életet élni
alfától ómegáig.
A nagy szavakat is mindig rosszkor
használtam, antikváriumban vett romantikát
gyakoroltam.
Az önostorozásba már belefáradt a kezem,
az eredménytelenségbe minden másom.
Nem tudom, hogy néznék önmagamra végül,
és azt sem, hogy megbocsátanék-e magamnak.

PIKÁMER

Olykor már a kétségbeesésben
sem lehet bízni, borzasztó. Olyan
ez, mint amikor a nacionalisták
kenőpénzt fogadnak el attól, akit
gyűlölnék: vége a világnak!

A szeretet valahogy elmaradt
a bölcsőm mellől: anyám és apám
mással foglalkoztak, így éltem
ötven éven át, és ők
még mindig élnek.

Kiszabadulnék, de elég
nehezen megy: bebetonoztak, és
nem mindig van pikámerem. Ki tudja,
hány évem van még, hogy kibontsam
magam egészen.

MŰVELTSÉG

Kedves Isten, miért kell megzúzódnunk
mindannyian? Miért nem állhat
az ember a havazásban, hogy
attól őszülne meg? Majd elintéznék
a hópelyhekkkel. De válás, halál,
csalódás, szakítás, munkanélküliség:
miért? Gondolod, hogy nem
azt érzem olykor, hogy itt már
minden mindegy, akárhány hogy-ot
teszek? Egy hete nem alszom, de
hát a te szájadban ugyanazt
jelenti, tudhatnám Babbitstól. Bedőlök
a műveltség ágyába, talán
majd ott. Jó éjszakát!